

Sygnatura akt XI C 1478/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko (...) S.A w S.

- o zapłatę 4 432,77 zł.

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda D. W. 2 446,32 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści sześć złotych trzydzieści dwa grosze) wraz z odsetkami liczonymi:

– od kwoty 369 zł od dnia 24 czerwca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

– od kwoty 2 077,32 zł od dnia 15 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. ustala, że powód wygrał sprawę w 55,18 %, szczegółowe rozliczenie kosztów procesu pozostawiając referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt XI C 1478/14

UZASADNIENIE

Powód D. W. w pozwie z dnia 14 marca 2014r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 4432,77 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1917,57 zł. do dnia 24 czerwca 2013r. do dnia zapłaty;

- 2515,20 zł. od dnia 11 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty oraz przyznania kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 20 czerwca 2013r. nabył od cedenta K. B. wierzytelność dotyczącą kosztów parkowania, pomocy w pracach organizacyjno – biurowych związanych ze zgłoszeniem szkody, przyjęciem i wydaniem pojazdu z warsztatu, oględzinami oraz kosztów transportu - według faktury nr (...). Szkada zarejestrowana została pod nr (...). Pojazd poszkodowanej marki B. (...) nr rej. (...) uczestniczył w kolizji drogowej; sprawcą kolizji by kierujący pojazdem ubezpieczonym u strony pozwanej w ramach oc. Uszkodzony pojazd został przetransportowany do zakładu powoda, gdzie był parkowany w okresie od 26 kwietnia 2013r. do 20 czerwca 2013r. Koszt parkowania wyniósł 1758,90 zł. Strona pozwana uznała co do zasady i wypłaciła poszkodowanej część poniesionych kosztów; uznała krótszy czas parkowania i wypłaciła kwotę 351,78 zł., nie uwzględniła kosztów transportu pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanej w kwocie 369 zł. oraz kosztów związanych ze zgłoszeniem szkody, przyjęciem i wydaniem pojazdu

z warsztatu, oględzinami w kwocie 141,45 zł. Strona pozwana uznała szkodę całkowitą pojazdu i określiła wartość uszkodzonego pojazdu na kwotę 1600 zł. Poszkodowana od 9 czerwca 2013r. poszukiwała kupca na wrak ale kwota była zbyt wysoka dla potencjalnych kupujących. Powód zwrócił się do strony pozwanej o wskazanie kupca na wrak za taką kwotę; strona pozwana odmówiła. Poszkodowana nie miała możliwości przechowywania wraku w innym miejscu niż warsztat powoda i dopiero w dniu 20 czerwca 2013r. , w związku z użyczeniem poszkodowanej garażu przez znajomego, mogła ona podjąć decyzję o przetransportowaniu pojazdu. Łączna kwota niedopłaty z tytułu parkowania i czynności pomocniczych to 1917,57 zł.

W ocenie powoda wypłata poszkodowanej części poniesionych kosztów, uznanie krótszego czasu parkowania i wypłata kwoty 351,78 zł. (za 7 dób parkowania) jest nieuzasadnione; to zwłoka strony pozwanej w kwestii wypłaty odszkodowania spowodowała konieczność dłuższego przechowywania wraku, gdzie przechowywanie zabezpieczonego pojazdu jest normalnym następstwem szkody. W ocenie powoda do obowiązków ubezpieczyciela jako profesjonalisty należy nie tylko ustalenie wartości pojazdu w stanie uszkodzonym ale także podanie danych oferenta, który odkupi pojazd za taką kwotę – i dopiero od uzyskania takich informacji można uznać, że poszkodowany powinien podjąć niezwłoczne działania zmierzające do zagospodarowania uszkodzonego pojazdu. Nie można się także zgodzić z nie uznaniem kosztów pomocy w pracach organizacyjno – biurowych związanych ze zgłoszeniem szkody, przyjęciem i wydaniem pojazdu z warsztatu, oględzinami oraz kosztów transportu.

Powód wskazał ponadto, że w dniu 27 marca 2013r. nabył od cedenta T. B. (1) wierzytelność dotyczącą kosztów szkody komunikacyjnej z dnia 8 marca 2013r według faktury nr (...). Szkada zarejestrowana została pod nr (...). Pojazd uszkodzonego marki S. (...) nr rej. (...) uczestniczył w kolizji drogowej; sprawcą kolizji był kierujący pojazdem ubezpieczonym u strony pozwanej w ramach oc. Uszkodzony pojazd został przetransportowany do zakładu powoda, gdzie został częściowo zdemontowany do oględzin. Poszkodowany wynajął też w dniu 11 marca 2013r. od powoda pojazd zastępczy. Oględziny pojazdu odbyły się w dniu 13 marca 2013r. , pismem z dnia 18 marca 2013r. strona powodowa poinformowała , że w pojeździe doszło do szkody całkowitej i oceniła wartość odszkodowania na kwotę 1500zł. Pojazd od dnia szkody od 27 marca 2013r. był przechowywany u powoda, do tego też dnia był wynajmowany pojazd zastępczy oraz poszkodowany podjął decyzje o przetransportowaniu pojazdu do miejsca zamieszkania. Koszt transportu wyniósł 895,44 zł. Przed wypłatą odszkodowania poszkodowany nie posiadał wystarczających środków na zakup nowego pojazdu. Koszty wynajęcia pojazdu zastępczego, transportu pojazdu po szkodzie i czynności związanych ze zgłoszeniem szkody, przyjęciem i wydaniem pojazdu z warsztatu to kwota 4122,96 zł. Powód otrzymał częściową zapłatę za koszty parkowania - 383,76 zł. za okres 12 dni , z tytułu holowania auta z miejsca zdarzenia do warsztatu powoda 396 zł. i koszt najmu auta zastępczego 855 zł. za okres 9 dni. Pozostała niedopłata w kwocie 2515,20 zł.

W ocenie powoda ograniczenie odszkodowania dla T. B. (1) w zakresie dalszych kosztów parkowania, z tytułu holowania uszkodzonego auta do miejsca zamieszkania poszkodowanego i kosztu najmu auta zastępczego nie znajduje uzasadnienia. Dla podjęcia decyzji co do dalszych losów zniszczonego pojazdu konieczne jest nie tylko podanie informacji, że zachodzi szkoda całkowita ale także podanie wyceny wartości pojazdu przed i po szkodzie. Poszkodowany w dniu 26 marca 2013r. poszkodowany znalazł kupca na uszkodzony pojazd i w dniu następnym dokonał zwrotu pojazdu zastępczego.

W dniu 28 marca 2014r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu w sprawie XI Nc 638/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Strona pozwana wniosła prawidłowo sprzeciw (k-32 i nast.) od opisanego nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości.

Strona pozwana przyznała, że co do zasadny ponosi odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC za szkody związane z ruchem pojazdów, o których mowa w pozwie. W zakresie żądania zasądzenia kwoty 1917,57 zł. strona pozwana wniosła o jego oddalenie wskazując, że uwzględniła koszty holowania pojazdu w kwocie 369 zł. oraz koszty parkowania za 11 dni: od dnia zdarzenia do dnia oględzin oraz 7 dni na zagospodarowanie uszkodzonego pojazdu. W wyniku oględzin szkodę wyceniono jako całkowitą a poszkodowana winna była dążyć do zmniejszenia skutków szkody. Strona pozwana nie znalazła podstaw do uznania kosztów z tytułu ponownego holowania pojazdu

oraz kosztów z tytułu czynności związanych ze zgłoszeniem szkody, przyjęciem i wydaniem pojazdu z warsztatu jako wykraczających poza ramy odpowiedzialności wynikające z art. 361§1 kc. W zakresie żądania zasądzenia kwoty 2515,20zł. strona pozwana wniosła o jego oddalenie wskazując, że uwzględniła koszty 12 dni parkowania, tj. 5 dni od dnia zdarzenia do dnia oględzin (08.03-13.03.2013r) oraz siedem dodatkowych dni organizacyjnych, wypłaciła także kwotę 369 zł. z tytułu holowania pojazdu. Co do najmu pojazdu zastępczego strona pozwana uznała za zasadny okres 9 dni najmu - od 11.03. do 13.03.2013r. oraz dodatkowo 7 dni organizacyjnych. Dokonała także weryfikacji stawki dobowej najmu z 123 zł. brutto do 95 zł. brutto za dobę. Strona pozwana nie znalazła podstaw do uznania kosztów z tytułu ponownego holowania pojazdu oraz kosztów z tytułu czynności związanych ze zgłoszeniem szkody, przyjęciem i wydaniem pojazdu z warsztatu jako wykraczających poza ramy odpowiedzialności wynikające z art. 361§1 kc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 kwietnia 2013r. na skutek kolizji drogowej uszkodzony został pojazd poszkodowanej K. B. marki B. (...), nr rejestracyjny (...). Sprawca kolizji posiadał zawartą ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

bezsporne

W dniu 26 kwietnia 2013r. uszkodzony pojazd został przetransportowany do warsztatu naprawczego powoda we W., gdzie był parkowany do dnia 20 czerwca 2013r. W dniu 30 kwietnia 2013r. odbyły się oględziny przedmiotowego pojazdu dokonane przez pracownika strony pozwanej. Stwierdzono brak zgody na naprawę pojazdu – szkoda całkowita. Wartość uszkodzonego pojazdu określona została na kwotę 1600 zł. Poszkodowana do dnia 9 czerwca 2013r. poszukiwała kupca, który nabyłby uszkodzony pojazd za cenę 1600 zł., bezskutecznie. Wobec powyższego powód zwrócił się do strony pozwanej o wskazanie kupca; w dniu 12 czerwca 2013r. strona pozwana odmówiła wskazania kupca. Ostatecznie uszkodzony pojazd za cenę 1000 zł. zdecydował się zakupić znajomy poszkodowanej, który jednakże wyjechał na urlop. W dniu 17 czerwca 2013r. strona pozwana poinformowała o ewentualnej możliwości dopłaty różnicy pomiędzy wskazaną przez siebie wartością 1600 zł. a wartością sprzedaży. W dniu 20 czerwca 2013r. znajomy poszkodowanej zobowiązał się do użyczenia jej garażu celem dalszego przechowywania uszkodzonego pojazdu.

W dniu 20 czerwca 2013r. powód wystawił fakturę VAT Nr (...), obciążając poszkodowaną łączną kwotą 2638,35 zł., na którą składały się:

- kwota 1758,90 zł. z tytułu przechowywania pojazdu na parkingu powoda w okresie od 26 kwietnia 2013r. do 20 czerwca 2013r.;
- kwota 141,45 zł. z tytułu przyjęcia i wydania pojazdu wraz ze zgłoszeniem szkody u strony pozwanej, prac biurowych i pomocy przy oględzinach;
- kwota 369 zł. z tytułu holowania auta z miejsca kolizji do warsztatu powoda;
- kwota 369 zł. z tytułu holowania auta z warsztatu powoda do miejsca zamieszkania poszkodowanej.

W dniu 24 czerwca 2013r. strona pozwana przyznała dopłatę do odszkodowania w kwocie 720,78 zł. brutto, uwzględniając z faktury nr (...) koszty holowania w kwocie 369 zł. brutto i koszty parkowania pojazdu w kwocie 351,78 zł. brutto.

Dowód: zlecenie przechowania z dnia 26 kwietnia 2013r k – 14;

protokół oględzin z dnia 30 kwietnia 2014r. - w aktach szkody nr 35151/2013;

pismo strony pozwanej z dnia 24 czerwca 2013r. k - 17;

faktura VAT nr (...) k – 16;

wiadomość e-mail powoda do strony pozwanej z dnia 6 sierpnia 2013r. k – 18;

pismo poszkodowanej do strony pozwanej z dnia 20 czerwca 2013r. k – 15;

zeznania świadka K. B. k – 70;

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 czerwca 2013r. powód nabył od K. B. wierzytelność w zakresie kosztów wynikających z faktury VAT Nr (...) w związku ze szkodą powstałą w dniu 26 kwietnia 2013r. nr (...) z tytułu odpowiedzialności OC sprawy posiadającego polisę u strony pozwanej.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności k – 13;

W dniu 8 marca 2013r. na skutek kolizji drogowej uszkodzony został pojazd poszkodowanego T. B. (1) marki S. (...), nr rejestracyjny (...). Sprawca kolizji posiadał zawartą ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

bezsporne

W dniu 8 marca 2013r. uszkodzony pojazd został przetransportowany do warsztatu naprawczego powoda we W., gdzie był parkowany do dnia 27 marca 2013r. W dniu 13 marca 2013r. odbyły się oględziny pojazdu. W dniu 18 marca 2013r. strona pozwana poinformowała, że w pojeździe doszło do szkody całkowitej i ocenił wartość odszkodowania na kwotę 1500 zł. W dniu 27 marca 2013r. poszkodowany podjął decyzję o przetransportowaniu uszkodzonego pojazdu do miejsca zamieszkania – do L. - wobec okoliczności, że znalazł kupca na uszkodzony pojazd.

W dniu 11 marca 2013r. poszkodowany T. B. (2) wynajął u powoda pojazd zastępczy. Zwrot wypożyczonego pojazdu nastąpił w dniu 27 marca 2013r.

Powód wystawił fakturę VAT nr (...) z terminem płatności oznaczonym na dzień 3 kwietnia 2013r., obciążając poszkodowanego T. B. (1) łączną kwotą 3227,52 zł. , na która składają się:

- kwota 369 zł. z tytułu kosztów pomocy drogowej w dniu 8 marca 2013r.,
- kwota 607,62 zł. z tytułu kosztów przechowywania auta w dniach od 8 marca 2013r. do 27 marca 2013r.;
- kwota 141,45 zł. z tytułu przyjęcia i wydania pojazdu z warsztatu, zgłoszeniem szkody;
- kwota 141,50 zł. z tytułu montażu/demontażu osprzętu do oględzin;
- kwota 1968 zł. z tytułu dzierżawy samochodu zastępczego marki F. (...) w okresie od 11 marca 2013r. do 27 marca 2013r.

Strona pozwana w dniu 12 kwietnia 2013r. uiściła jedynie kwotę 1607,76 zł. z opisanej faktury, w tym kwotę 383,76 zł. z tytułu przechowywania pojazdu przez okres 12 dni oraz kwotę 396 zł. z tytułu holowania pojazdu z miejsca kolizji do warsztatu powoda, kwota 855 zł. z tytułu najmu pojazdu zastępczego, co obejmowało 9 uznanych dni najmu pojazdu zastępczego ze zweryfikowaną ze 123 zł. brutto do kwoty 95 zł. brutto stawką czynszu najmu pojazdu zastępczego.

Powód w dniu 27 marca 2013r. wystawił fakturę nr (...) obciążając T. B. (1) kwotą 895,44 zł. z tytułu transportu uszkodzonego pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanego. Kwota ta nie została zapłacona przez stronę powodową.

Dowód: faktura VAT nr (...) k – 21;

Faktura VAT Nr (...) k – 22;

Pismo T. B. (1) z dnia 27 marca 2013r. do strony pozwanej k – 23;

Umowa dzierżawy samochodu z dnia 11 marca 2013r k – 24;

Protokół zwrotu samochodu k – 25;

Pismo strony pozwanej z dnia 11 kwietnia 2013r. k – 26;

Zeznania świadka T. B. (1) k – 69;

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 marca 2013r. powód nabył od T. B. (1) wierzytelność w zakresie kosztów wynikających z faktur VAT Nr (...) w związku ze szkodą powstałą w dniu 8 marca 2013r. nr (...) z tytułu odpowiedzialności OC sprawy posiadającego polisę u strony pozwanej.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności k – 20;

Średnia stawka za najem pojazdu zastępczego porównywalnej klasy (B/C) w 2013r. wynosiła od 80 do 120 zł. netto.

Dowód: opinia biegłego z zakresu mechaniki samochodowej P. S. (1) z dnia 15 października 2015r. k - 96-99;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada na ubezpieczyciela obowiązek naprawienia szkody w sytuacji wystąpienia wskazanego w przedmiotowej umowie wypadku. Odpowiedzialność ubezpieczyciela względem poszkodowanego oparta jest na wiążącej umowie z ubezpieczającym. Przesłanką zatem powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej. Zgodnie bowiem z dyspozycją przytoczonego przepisu przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z § 2 art. 822 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, które warunkują powstanie obowiązku naprawienia szkody w rozumieniu przepisów reżimu deliktowego są: szkoda rozumiana jako doznany uszczerbek w dobrach osoby poszkodowanej, zdarzenie wywołujące szkodę pojmowane jako działanie lub zaniechanie określonego działania, jak również związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a zdarzeniem. Pierwsza grupa przepisów na której oparta została odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie to odpowiedzialność na zasadzie winy. Zgodnie z dyrektywą przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przytoczony przepis statuuje więc zasadę winy przyznając jej pierwszeństwo przed innymi zasadami odpowiedzialności. Jednocześnie możliwość przypisania winy uwarunkowana jest ustaleniem zaistnienia wszystkich trzech przesłanek odpowiedzialności, a więc wystąpienia szkody, zdarzenia oraz zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem. Przy czym zdarzenie wywołujące szkodę z którym ustawa wiąże odpowiedzialność sprawcy rozumiany jest jako czyn własny noszący znamiona winy w znaczeniu obiektywnym. Oznacza to bezprawność postępowania, zatem działanie bądź też zaniechanie, które narusza określone reguły postępowania (nakazy albo zakazy), jak również w znaczeniu subiektywnym, czyli wadliwością działania sprawcy: wyrażający stronę podmiotową związaną z elementem

przewidywania i skutku. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar dowodu co do wszystkich wskazanych powyżej przesłanek spoczywa na stronie powodowej.

Nadmienić należy, iż w przypadku samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego ustawodawca wprowadził zaostrzony reżim odpowiedzialności oparty na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c.). Jednakże § 2 wskazanego przepisu przewiduje, iż w sytuacji zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód wyłącznie na zasadach ogólnych, a więc odpowiedzialność tych podmiotów oparta jest na zasadzie winy.

Mając powyższe na uwadze w przedmiotowej sprawie podstawą rozstrzygnięcia były przepisy dotyczące odpowiedzialności na zasadzie winy i w przedstawionym zakresie należało dokonać oceny odpowiedzialności cywilnej uczestników zdarzenia, a zatem pośrednio również odpowiedzialność ubezpieczyciela występującego w niniejszej sprawie w charakterze strony pozwanej.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego powództwa, w szczególności odnoszące się do odpowiedzialności strony pozwanej za powstałą w wyniku zdarzenia komunikacyjnego szkodę, jak również uprawnienie powoda do dochodzenia roszczeń z tego tytułu były bezsporne. Sporna pomiędzy stronami była natomiast wysokość odszkodowania w odniesieniu:

- do szkody dotyczącej pojazdu marki B. (szkoda nr (...)) - w zakresie 44 dni parkowania uszkodzonego pojazdu na parkingu powoda (wyplacono za 11 dni), w zakresie kosztów związanych z przyjęciem i wydaniem pojazdu z warsztatu oraz zgłoszeniem szkody a także koszty transportu uszkodzonego pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanej;

- do szkody dotyczącej pojazdu marki S. (...) (szkoda nr (...)) - w zakresie 7 dni parkowania uszkodzonego pojazdu na parkingu powoda (wyplacono za 12 dni), w zakresie kosztów związanych z przyjęciem i wydaniem pojazdu z warsztatu oraz zgłoszeniem szkody a także przygotowaniem auta do oględzin i także kosztów transportu uszkodzonego pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanego oraz czasu i stawki najmu auta zastępczego.

W odniesieniu do żądań powoda wskazać należy, że odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę znajduje podstawę w art. 822 k.c., świadczenie ubezpieczyciela obejmuje natomiast obowiązek zapłaty sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), natomiast wysokość odszkodowania ustalona winna być zgodnie z art. 363 k.c.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody, wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., poszkodowany może domagać się od odpowiedzialnego podmiotu (ubezpieczyciela) odszkodowania, które obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł. W takim przypadku naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę uszczerbku jakiego doznał poszkodowany.

W odniesieniu do kwoty odszkodowania wynikającej z faktury VAT nr (...) na uwzględnienie zasługuje jedynie żądanie odszkodowania w zakresie kosztów transportu uszkodzonego pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanej. Powód żądał zwrotu tej kwoty wskazując, że konieczność transportu uszkodzonego pojazdu i związane z tym koszty pozostają w ścisłym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę w rozumieniu art. 361 kc. Stanowisko powoda zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu gdyby nie doszło do zdarzenia powodującego szkodę, do powstania kosztów związanych z przetransportowaniem pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanego (ewentualnie sprzedaży) nie doszłoby. Szkoda, jaką poniosła poszkodowana w wyniku konieczności transportu uszkodzonego pojazdu do miejsca dalszego przechowywania, pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 26 kwietnia 2013r. Poszkodowany, zwykle nie dysponujący potrzebnym sprzętem, ma prawo do przetransportowania pojazdu do miejsca zamieszkania (sprzedaży), co prowadzi do zmniejszenia skutków szkody a nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanych.

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Powódka, co wynika z protokołu szkody w pojeździe z dnia 30 kwietnia 2013r. (w aktach szkody nr 35151/2013), w dniu 30 kwietnia 2013r. powzięła informacje,

że strona pozwana uznała szkodę całkowitą. W tym momencie poszkodowana winna była podjąć działania zmierzające do sprzedaży rozbitego auta. Zasadnie zatem strona pozwana uznała koszty przechowywania pojazdu przez 11 dni – do dnia oględzin oraz siedem dodatkowych dni na zagospodarowanie wraku. Nie ma racji powód, że dopiero uzyskanie wyceny umożliwia rozpoczęcie poszukiwania nabywcy. Jak wynika z akt sprawy, poszkodowana, nie kwestionując kwalifikacji szkody jako całkowitej, poszukiwała kupca przez okres około 1 miesiąca, nie mogąc go znaleźć nawet po otrzymaniu wyceny; pojazd został przetransportowany nie do miejsca sprzedaży a do garażu, który poszkodowanej udostępnił znajomy w celu dalszego przechowywania wraku. Powód wskazuje w piśmie z dnia 9 września 2014r., że strona pozwana dopiero w dniu 24 czerwca 2013r. zdecydowała o dopłacie do odszkodowania a winna był podana informacja o wycenie wraku i dopiero od tej daty winno się liczyć 7 dni na zagospodarowanie wraku (pismo k- 17) Powód nie zauważa jednakże, że dopłata do odszkodowania przyznana w czerwcu 2013r. nie dotyczy dopłaty do wcześniejszej wyceny wraku a dopłaty do przechowywania auta i kosztów holowania a więc okoliczności nie mających znaczenia dla wyceny wraku. Zupełnie bezzasadne ponadto jest stanowisko powoda, przerzucające obowiązek znalezienia kupca na stronę pozwaną i obciążanie kosztami przechowywania w okresie poszukiwania kupca. Wobec powyższego w ocenie Sądu dalsze koszty związane z przechowywaniem uszkodzonego auta na parkingu powoda wykraczają poza ramy odpowiedzialności wynikającej z art. 361§ kc. Podobnie na uwzględnienie nie zasługują koszty związane z przyjęciem i wydaniem pojazdu z parkingu powoda oraz koszt zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela. W ocenie Sądu powód, profesjonalnie zajmujący się działalnością gospodarczą polegającą m.in. na przechowywaniu uszkodzonych aut, koszty przechowywania winien zawrzeć w stawce dobowej za przechowanie, tym bardziej, że jak wynika z akt sprawy zarówno w odniesieniu do przedmiotowej szkody a także szkody dotyczącej pojazdu marki S. (...), zastosowana stawka za wymienione czynności to ryczałt, nie pozwalający na dokonanie oceny, co konkretnie składa się na kwotę 141,45 zł. brutto. Niezależnie od powyższego powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej ustawowych odsetek od kwot należnego odszkodowania. Przed oceną zgłoszonego przez powoda żądania zawartego w pozwie w pierwszej kolejności należy odnieść się do przepisów regulujących termin, w którym strona pozwana zobowiązana jest przeprowadzić postępowanie likwidacyjne i wypłacić osobie uprawnionej odszkodowanie. Zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przytoczony przepis jest więc podstawą orzeczenia odsetek od dochodzonej należności głównej. Natomiast zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W odniesieniu do przedmiotowej szkody zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 30 kwietnia 2013r. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za zasadne żądanie powoda co do zasądzenia ustawowych odsetek od liczonych od dnia 24 czerwca 2013r. do dnia zapłaty a to wobec treści przepisu art. 321§ 1 kpc.

W odniesieniu do kwoty odszkodowania wynikającej z faktury VAT nr (...) na uwzględnienie zasługuje żądanie w zakresie kwoty 895,44 zł. z tytułu odszkodowania w zakresie kosztów transportu uszkodzonego pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanego. Powód żądał zwrotu tej kwoty wskazując, że konieczność transportu uszkodzonego pojazdu i związane z tym koszty pozostają w ścisłym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę w rozumieniu art. 361 kc. Stanowisko powoda zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu gdyby nie doszło do zdarzenia powodującego szkodę, do powstania kosztów związanych z przetransportowaniem pojazdu do miejsca zamieszkania poszkodowanego (ewentualnie sprzedaży) nie doszłoby. Szkada, jaką poniósł poszkodowany w wyniku konieczności transportu uszkodzonego pojazdu do miejsca dalszego przechowywania, pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 8 marca 2013r. Poszkodowany, zwykle nie dysponujący potrzebnym sprzętem, ma prawo do przetransportowania pojazdu do miejsca zamieszkania (sprzedaży), co prowadzi do zmniejszenia skutków szkody a nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanych. Co do żądania kwoty pozostałej za przechowywanie auta żądanie zasługuje częściowo na uwzględnienie. Jak wynika z akt sprawy w dniu 18 marca 2013r. odbyły się oględziny i w tym dniu poszkodowany i powód powzięli informację, że szkoda została uznana za całkowitą. W tym momencie poszkodowany winien był podjąć działania zmierzające do sprzedaży rozbitego auta. Zasadne są zatem koszty przechowywania wraku od tej daty oraz dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie, czyli do 25 marca 2013r. Strona pozwana wypłaciła odszkodowanie za przechowywanie auta za 12 dni czyli do 19 marca 2013r. a zatem należne

jest powodowi odszkodowanie za dalsze 6 dni – do 25 marca 2013r. a zatem kwota 191,88 zł. (stawka 31,98 brutto za dobę × 6 dni).

Podobnie ocenić należy żądanie zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego. Zważyć dalej należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r. IV CK 672/03 utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z samochodu przez powoda jest normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k. c. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Istota zarzutu strony pozwanej sprowadza się do okresu wynajmu samochodu zastępczego i jest on częściowo zasadny. W ocenie Sądu okres najmu auta zastępczego ocenić należy przez pryzmat kosztów pozostających w ścisłym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę w rozumieniu art. 361 kc, podobnie jak okres przechowywania uszkodzonego pojazdu na parkingu powoda. Tak więc powodowi należny jest zwrot kosztów najmu za 6 pełnych dni, co stanowi kwotę 738 zł. brutto przy stawce powoda 123 zł. brutto za dobę oraz różnicę pomiędzy stawką powoda a stawką zweryfikowaną przez stronę pozwaną za 9 dni (123 brutto – 95 zł. brutto = 28 zł. brutto × 9 = 252 zł. Sąd przyjął, w oparciu o opinię biegłego P. S., uznając ją za rzetelną, która to opinia nie była kwestionowana przez strony, że stawka zastosowana przez powoda - 123 zł. brutto, mieściła się w średniej stawce najmu pojazdu zastępczego klasy B/C w 2013r.

Podobnie jak w odniesieniu do szkody nr (...) na uwzględnienie nie zasługują koszty związane z przyjęciem i wydaniem pojazdu z parkingu powoda oraz koszt zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela a także koszt przygotowania auta do oględzin. W ocenie Sądu powód, profesjonalnie zajmujący się działalnością gospodarczą polegającą m.in. na przechowywaniu uszkodzonych aut, koszty przechowywania winien zawrzeć w stawce dobowej za przechowanie, tym bardziej, że jak wynika z akt sprawy zarówno w odniesieniu do przedmiotowej szkody a także szkody dotyczącej pojazdu marki S. (...), zastosowana stawka za wymienione czynności to ryczałt, nie pozwalający na dokonanie oceny, co konkretnie składa się na kwotę 141,45 zł. brutto, także w odniesieniu do kosztu przygotowania auta do oględzin. Na uwzględnienie zasługuje żądanie powoda w odniesieniu do odsetek, ale liczonych od dnia 15 kwietnia 2013r., biorąc pod uwagę datę zgłoszenia szkody (14 marca 2013r., co wynika z akt szkodowych) oraz cytowane wyżej przepisy obowiązujące w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w pkt I i II wyroku. O kosztach orzeczono na zasadzie art. 100 kpc i art. 108 kpc, biorąc pod uwagę wynik sporu.